

ARCRÓL ARCRA ELVÁLTOZNI

Ahol jelen van az Úr Szelleme, ott Szabadság van. Mi pedig mindannyian felfedett arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, és így ugyanarra a képre egyik dicsőségből a másik dicsőségbe alakulunk át, ahogy az az Úrtól, a Szellemtől jön. (2Kor 3:17-18 Csia ford.)

Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől. (2Kor 3:17-18 Károli ford.)

Hallatlanul szeretem, amikor Isten olyan témát helyez reflektorfénybe, mely a jelenlétéről és az (el)változásról szól.

Ebben a nagyon közismert igében a Szent Szellem az elváltozás titkáról beszél nekünk. A szemlélésről, melynek folyamatában Krisztus képére alakulunk át.

A Szent Szellem tekintélyi uralma leplezi le azokat a képeket, dicsőségeket, melyeket folyamatosan szemlélnünk kell méghozzá úgy, hogy mi magunk is leplezetlenek vagyunk.

Sokunk számára maga A Szent Szellem uralkodó mivolta értelmezhetetlen, ezért, Vele kapcsolatban nagyon sok a félreértés. Az Ige tükrében elmondhatjuk, hogy a Szent Szellemnek (személy lévén) van észjárása, célja, illetve törekvése. Ez az észjárás, cél, és törekvés mind arra összpontosul, hogy mi fogyatkozás, és botlás nélkül járjunk a világban. Egyetlen percre sem hanyagolhatjuk el azt a dicsőséges tény, hogy Krisztusban van a mi jogi pozíciónk, mégsem elegendő pusztán erre a státuszra apellálnunk. Tudjuk; a hívő életnek létezik egy gyakorlati aspektusa is, mely egyéni felelősség, és egyedül a Szent Szellem segítségével kivitelezhető. Az Ő tekintélyi uralma akkor, és ott valósul meg ahol az egyén a Szent Szellem észjárásának, és céljainak megfelelően él. Vagyis engedelmes annak az igének, amit a Szellem mond, tanácsol, parancsol. Sajnos nagyon gyakran kezeljük Őt idegenként, úgy, mint egy számunkra végtelenül ismeretlen személyt. Holott a Szent Szellem belénk költözött, és a részünké vált. Lelkiismeretünkkel harmóniában kíván együttműködni. Nekünk törekednünk kell, hogy megismerjük a Szent Szellemet, illetve, ügyelnünk kell lelkiismeretünk jelzéseire. Ha nem ügyelünk, milyen impulzusokat kap, akkor egy idő után, el fog hallgatni, és nem egyéb fog történni, mint hogy megoltjuk a Szent Szellemet.

Vagy azt gondoljátok, az Írás csak üres beszéd? Pedig az Írás azt mondja, hogy a Szent Szellem féltékeny és erős szeretettel kíván bennünket, hogy csakis az övéi legyünk. Isten maga adta a Szent Szellemet, hogy bennünk éljen (Jak 4:5 EFO)

Mikor a Szent Szellem gyakorlati tanácsot, netán parancsot adna nekünk, mi nem hivatkozhatunk arra, hogy „ó, mi Krisztusban vagyunk, ez a tény, majd kihúz minden slamasztikából!” Ma az a tendencia, hogy keresztények módszeresen figyelmen hagyják Isten Igéjét, a Szent Szellemet, mondván nekik jogaik, mi több jogi alapon előnyeik, juttatásaik

vannak, melyek egyről kettőre viszik őket. Be kell vallanunk, hogy bár ez egy igen kényelmes megoldás, nem lehet így lavírozni. Bennünket, Isten engedelmességre hívott el. Ha figyelmen kívül hagyjuk ezt az alapvető törvényszerűséget, egyrészt hatalmas bukás lesz a vége, másrészt a bukást követően nem fogjuk érteni, miért történtek velünk rossz dolgok. Olyan hangsúly eltolódásról beszélek, mely kivétel nélkül katasztrófához vezet. Krisztusban visszakapott, helyre állított jogaink Istennel való kapcsolatunkat rendezik, arra irányulnak, hogy így rendezetten, a továbbiakban Isten tetszésére éljünk.

Ha a Szellem életet ad nekünk, úgy is járunk, ahogy a Szellem ösztökél! (Gal 5:25 Csia ford.)

Ha a Szellem számára élünk, a Szellemnek megfelelően viselkedjünk (kövessük a Szellem útmutatásait) (Gal 5:25 Vida ford.)

A Szent Szellem az univerzum legfantasztikusabb, legalázatosabb Személye! Törekvésének centruma, hogy megismertesse velünk a Krisztust! A kereszténység nem betű, nem teológia, hanem Szellem szerinti megismerés! Olyan személyközpontú megismerés mely egy életen át tartó folyamat.

A Krisztus képére történő átalakulásnak két aspektusa van; az egyik a szemlélés, A másik pedig hogy úgy járunk, ahogy a Szellem ösztökél. Ez a kettő pedig igen szorosan összekapcsolódik. Hiszen hogyan szemléljük, csodáljuk, imádjuk Krisztust, ha nem engedünk a Szent Szellem vezetésének? Márpedig, Ő kivétel nélkül leleplezésről leleplezésre, képről képre szeretne minket vinni. Az Urat ily módon ismerjük meg, és kezdjük a világba közvetíteni a saját életünkön keresztül. Talán az egyik legnagyobb törvényszerűség a szellemvilágban, hogy minden transzformáció először az emberi szellemben kezdődik. Ezért nekünk a szellemünkre kell koncentrálnunk.

Nem barikádozhatjuk el a szívünket, szellemünket, hanem úgymond fedetlen személyiséggel kell szemlélnünk az Urat. Nincs változás, ha a Szent Szellem képtelen megérinteni minket, illetve folyamatos érintéseket adni.

Sajnos az egészséges, bibliai hívő életnek a legnagyobb akadály a hogy nem teltünk be Isten szeretetével, hiszen saját barikádjaink miatt nem férünk hozzá az irgalmához. Röviden félünk. Félünk, hogy lelepleződünk, és Isten egyenként ránk olvassa a bűneinket. Igen, kötelességünk rendeznünk sorainkat, de annak a ténynek bizonyosságában, hogy irgalmasságot nyertünk.

...amint irgalmasságot nyertünk, nem csüggedünk el, hanem lemondunk a szégyenletes dolgok takargatásáról, nem járunk fortélyoskodásban...(2Kor 4:1-2 Vida ford.)

Ügyeljete arra, hogy senki az Isten kegyelmének híjával ne maradjon, nehogy a keserűség valamely gyökere felnövekedve bajt okozzon és rajta keresztül fertőzést kapjanak sokan. (Zsid 12:15 Vida ford.)

Félelem nincs a szeretetben, hanem a végcélba ért szeretet kihajtja a félelmet, hiszen a félelem fenytéstől tart, aki pedig fél, nem jutott végcélba a szeretetben.(1Jn 4:18 Vida ford.)

Szóval, ezért. Ezért vagyunk megfogyatkozva, ezért vagyunk oly sok mindennek híjával. Egyszerűen szűkölködünk. Szűkölködünk az Isten dicsősége nélkül, szűkölködünk az irgalma

nélkül. Nem, nem azért, mert Isten nem irgalmas, és nem, nem azért mert a mennyből kifogyott a kenet! Ennek a háttérben saját kaotikus életünk áll egyetlen akadályként. Mert nem úgy ismertük meg az Atyát, mint aki minden irgalmasság Atyja, és ráhagytuk mindig valaki másra, hogy kifizesse a kenet árát.

Lehet, hogy mélységesen szeretnénk megismerni az Urat, de legbensőbb lényünk még leplezett. Hogyan, mi módon képzeltük el a Vele való kapcsolatunkat? Továbbra is idegenként szemléljük Őt? A keresztény élet szellemből szellembé, szívből szívbe történő kapcsolat, ahol le kell, hogy hulljanak álarcok, le kell, hogy rombolódjanak önvédelmező mechanizmusaink. Mert egyedül a szabadság atmoszférája az egyetlen olyan közeg, melyben Krisztusból részesedhetünk. Ahol az Úrnak Szelleme, ott a szabadság, s ott az elválkozás helye a számunkra.

Az Ige mely szerint mindannyian vétkeztek, s híjával vannak Isten dicsőségének, a gyakorlatban a mi leplezett mivoltunkról beszél. A vétek nem pusztán bizonyos dolgok megcselekvése, vagy elhanyagolása. A vétek a bizalmatlanság, a hitetlenség, önmagunk takargatása. A vétek, hogy elbarikádozzuk magunkat és kizárjuk magunkat mind Isten dicsőségéből, mind pedig az irgalmasságból. Majd végső soron ezeknek a barikádoknak egyenes irányú következményei céltévesztéseink, melyek cselekedetekben nyilvánulnak meg. Ebben az akár évekig tartó körforgásban továbbra sem hisszük el azt a tényt, hogy irgalmasságot nyertünk, maradunk az álarcaink mögött érintetlenül. A Szent Szellem, pedig alázatosan a háttérbe vonul.

Törvényszerű, hogy ahol nem fejlődés történik, ott a leépülés lesz megtapasztalható. Ott, ahol nem engedjük beáradni a fényt, vaksötét marad.

A mi elhívásunk, hogy Krisztust visszatükröző emberek legyünk.

Nem élhetünk a „nagykenetű” szupersztárok bűvkörében, miközben minden a miénk Krisztus személyében. Krisztusi jellemvonások, karakterek kellene, hogy megjelenjenek viselkedésünkben. Szemlélő, Krisztusban gyönyörködő, majd Őt visszatükröző emberekként kell forgolódnunk ebben a világban. Akik az Úr egyik leleplezéséről a másikra haladnak, egyik dicsőségből a másikba lépnek.

Aki azt mondja, hogy őbenne marad, az tartozik úgy járni, ahogy Ő is járt. (1Jn 2:6 Csia ford.)

Nagyon éles szavak ezek! Nekünk megváltott embereknek tartozásunk van a Megváltó felé: úgy élni a gyakorlati életünket, ahogy Ő tette földi pályája során. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha a megismerésünk szellemi természetű. Vajon élhetünk e hiteles, szellemi életet a Szent Szellem nélkül? Ő olyan minőségi életet kíván megosztani velünk, melyben, könnyen lehet, hogy eddig nem volt részünk. Ez a minőségi Élet pedig nem egyéb, mint a Krisztus élete. A Szent Szellem gondolkodásának, céljának, és valamennyi igyekezetének az áll középpontjában, hogy az Eklézsiát mind inkább beavassa a Krisztus természetébe. Nem a kenet önmagában, hanem hogy mi Krisztusimádók legyünk ebben a nagyon pörgő, nagyon viharos világban.

TERGULICZA ESZTER